

PREZES
URZĘDU OCHRONY
KONKURENCJI I KONSUMENTÓW
MAŁGORZATA KRASNODEBSKA-TOMKIEL

DDK-430-6/07/BK

Warszawa, dn. 25 września 2008 r.

DECYZJA nr 22/2008

Na podstawie art. 106 ust. 2 pkt 2 ustawy z dnia 16 lutego 2007 r. o ochronie konkurencji i konsumentów (tekst jedn.: Dz. U. z 2007 r., Nr 50, poz. 331 ze zm.), po przeprowadzeniu postępowania w sprawie nałożenia kary pieniężnej, Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów nakłada na Bank Ochrony Środowiska S.A. z siedzibą w Warszawie **karę pieniężną** w wysokości 40 000 zł (słownie: czterdzieści tysięcy złotych), co stanowi równowartość 11 166,95 euro (słownie: jedenaście tysięcy sto sześćdziesiąt sześć euro i dziewięćdziesiąt pięć eurocentów) za udzielenie nieprawdziwych i wprowadzających w błąd informacji żądanych na podstawie art. 50 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów w toku postępowania wyjaśniającego o sygnaturze DDK-403-18/07/JO/BK poprzez oświadczenie, że nie pobiera opłat od wpłat gotówkowych dokonywanych przez posiadacza rachunku w Banku.

Uzasadnienie

W dniu 18 września 2007 r. Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów (zwany dalej Prezesem Urzędu lub Prezesem UOKiK) wszczął postępowanie wyjaśniające, mające na celu ustalenie, czy instytucje finansowe oferujące konsumentom rachunki bankowe nie stosują we wzorcach umownych postanowień uznanych za niedozwolone (sygn. DDK-403-18/07/JO/BK).

W toku przedmiotowego postępowania, działając na podstawie art. 50 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów, Prezes Urzędu, pismem z dnia 18 września 2007 r., wystąpił do spółki Bank Ochrony Środowiska S.A z siedzibą w Warszawie (zwanej dalej Bankiem) o przekazanie informacji, czy bank stosuje opłaty za wpłaty i wypłaty gotówkowe w kasie Banku, jak również do przekazania odpisu aktualnego z Krajowego Rejestru Sądowego oraz stosowanych przez Bank wzorców umownych.

Bank odpowiedział na wezwanie Prezesa Urzędu, jednakże treść informacji przekazanych przez Bank nie była spójna z treścią załączonych dokumentów. Wobec powyższego, Prezes UOKiK – postanowieniem z dnia 14 grudnia 2007 r. - wszczął postępowanie w sprawie nałożenia na Bank Ochrony Środowiska S.A. kary pieniężnej,

o której mowa w art. 106 ust. 2 pkt 2 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów, z tytułu udzielenia nieprawdziwych lub wprowadzających w błąd informacji żądanych przez Prezesa Urzędu w toku postępowania. Pismem z dnia 5 grudnia 2007 r. Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów zawiadomił Bank o wszczęciu postępowania w sprawie nałożenia kary pieniężnej. Bank odniósł się do treści postanowienia o wszczęciu postępowania w piśmie z dnia 18 grudnia 2007 r.

W związku z zakończeniem zbierania materiału dowodowego, Prezes UOKiK, pismem z dnia 29 sierpnia 2008 r., zawiadomił Bank o tej okoliczności oraz umożliwił realizację prawa do zapoznania się przez stronę lub jej pełnomocnika z aktami sprawy i wypowiedzenia się co do zebranych dowodów i materiałów.

Prezes Urzędu ustalił, co następuje:

I. Bank Ochrony Środowiska S.A. jest spółką akcyjną zarejestrowaną w Krajowym Rejestrze Sądowym pod numerem 0000015525, z siedzibą w Warszawie.

II. W toku postępowania wyjaśniającego w sprawie wstępnego ustalenia, czy instytucje finansowe oferujące konsumentom rachunki bankowe nie stosują we wzorcach umownych postanowień uznanych za niedozwolone (sygn. DDK-403-18/07/JO) Prezes UOKiK skierował do banku wezwanie do przekazania następujących informacji i dokumentów niezbędnych do dokonania ustaleń stanu faktycznego sprawy:

- 1) aktualnego odpisu z Krajowego Rejestru Sądowego;
- 2) wzorców umów, regulaminów, Tabeli Opłat i Prowizji wszystkich rachunków bankowych, oferowanych konsumentom w ramach świadczonych usług, aktualnych na dzień otrzymania wspomnianego pisma;
- 3) informacji, czy Bank stosuje opłaty za wpłaty i wypłaty gotówkowe w kasie Banku.

III. Zgodnie z dyspozycją art. 50 ust. 2 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów Prezes UOKiK w wezwaniu do przekazania informacji i dokumentów z dnia 18 września 2007 r. zawarł zakres informacji, cel żądania, termin na udzielenie wyjaśnień, a także pouczenie o sankcjach za nieudzielenie informacji, bądź za udzielenie informacji nieprawdziwych lub wprowadzających w błąd.

IV. W odpowiedzi na wspomniane wezwanie, Bank, w piśmie z dnia 28 września 2007 r., oświadczył, że pobierana jest prowizja od posiadacza konta oszczędnościowego EKOPROFIT tylko w przypadku, gdy dokonuje on więcej niż jednej wypłaty w danym miesiącu kalendarzowym oraz poinformował, że dokonywanie wypłat gotówki na rzecz posiadacza Pakietu EKOKONTO VIP w kraju przy użyciu karty Maestro mieści się w opłacie miesięcznej pobieranej za prowadzenie pakietu EKOKONTO, a także wskazał, że nie pobiera opłat od posiadaczy kart debetowych od wypłat gotówki w bankomatach i kasach BOŚ S.A. Ponadto, Bank oświadczył, że nie pobiera opłat od wypłat gotówkowych z rachunków prowadzonych w Banku oraz od wpłat gotówkowych dokonywanych przez posiadacza rachunku w Banku.

V. Analiza wzorców umownych nadesłanych przez Bank wykazała, że przedmiotowe wzorce przewidują opłatę w wysokości 0,5% kwoty wpłaty (lecz min. 5zł) za wpłatę bilonu

w złotych w ilościach przekraczających w sumie 100 sztuk (Rozdział 5, poz. 5 str. 8 *Taryfy opłat i prowizji za czynności bankowe w obrocie krajowym i zagranicznym dla klientów indywidualnych*).

O powyższej opłacie Bank nie poinformował w piśmie z dnia 28 września 2007 r. wskazując, że „Bank nie stosuje opłat za wpłaty i wypłaty gotówkowe w kasie Banku dokonywane przez konsumentów”, dodatkowo informując o opłacie dotyczącej wypłat z konta oszczędnościowego.

W związku z powyższym, dnia 14 grudnia 2007 r., zostało wszczęte postępowanie w sprawie nałożenia na Bank Ochrony Środowiska S.A. kary pieniężnej z tytułu udzielenia nieprawdziwych lub wprowadzających w błąd informacji żądanych przez Prezesa Urzędu.

W odpowiedzi na zawiadomienie o wszczęciu postępowania, Bank Ochrony Środowiska S.A., pismem z dnia 28 grudnia 2007 r., odniósł się do zarzutu udzielenia nieprawdziwych informacji. Po pierwsze, Bank oświadczył, iż informacja udzielona przez Bank nie dotyczyła przyjmowania wpłat bilonu, skoro opłaty te nie były uznane za niedozwolone. Bank, argumentował, iż ani z pisma Prezesa Urzędu, ani z cytowanych w nim wyroków nie wynikało, że niedozwolone są także klauzule umowne ustalające pobieranie przez banki opłat za wpłatę gotówki.

Po drugie, Bank wskazał, że wpłaty bilonu w dużej ilości były nieliczne, a w ciągu 11 miesięcy 2007 r. w ponad 100 placówkach Banku miało miejsce jedynie 25 wpłat bilonu w ilościach przekraczających 100 sztuk, od których została pobrana prowizja w kwocie 193,55 zł.

Prezes Urzędu zważył, co następuje:

Stosownie do art. 50 ust. 1 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów przedsiębiorcy oraz związki przedsiębiorców są obowiązane do przekazywania wszelkich koniecznych informacji i dokumentów na żądanie Prezesa Urzędu. Zgodnie z art. 50 ust. 2, wspomniane żądanie powinno zawierać wskazanie zakresu informacji, wskazanie celu żądania, terminu udzielenia informacji oraz pouczenie o sankcjach za nieudzielenie informacji lub za udzielenie informacji nieprawdziwych lub wprowadzających w błąd. Natomiast zgodnie z art. 106 ust. 2 pkt 2 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów, Prezes Urzędu może nałożyć na przedsiębiorcę, w drodze decyzji, karę pieniężną w wysokości stanowiącej równowartość do 50 000 000 euro, jeżeli przedsiębiorca ten chociażby nieumyślnie nie udzielił informacji żądanych przez Prezesa Urzędu na podstawie art. 12 ust. 3, art. 19 ust. 3 lub art. 50 powoływanej ustawy, bądź udzielił nieprawdziwych lub wprowadzających w błąd informacji.

W myśl art. 4 pkt 1 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów za przedsiębiorcę uważa się przedsiębiorcę w rozumieniu przepisów ustawy z dnia 2 lipca 2004 r. o swobodzie działalności gospodarczej (Dz.U. Nr 173, poz. 1807 ze zm.), zgodnie z którą (art. 4 ust. 1) przedsiębiorcą jest osoba fizyczna, osoba prawna, i jednostka organizacyjna nie będąca osobą prawną - wykonującą we własnym imieniu działalność gospodarczą. Natomiast działalnością gospodarczą, w myśl art. 2 przedmiotowej ustawy o swobodzie działalności gospodarczej, jest m.in. zarobkowa działalność usługowa. Bank Ochrony Środowiska S.A. jest osobą prawną prowadzącą gospodarczą, a zatem posiada przymiot przedsiębiorcy w rozumieniu ustawy o swobodzie działalności gospodarczej, a tym samym posiada ten przymiot również na gruncie ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów. Ciąży na nim zatem obowiązek przekazywania, na żądanie Prezesa Urzędu, wszelkich informacji i dokumentów.

Ustawa o ochronie konkurencji i konsumentów kładzie nacisk przede wszystkim na przydatność żądanych przez Prezesa Urzędu informacji na potrzeby prowadzonego przez niego postępowania (tak: E. Modzelewska - Wąchał, Ustawa o ochronie konkurencji i konsumentów. Komentarz, Warszawa 2002 r., s. 340; także: wyrok Sądu Antymonopolowego z dnia 19 listopada 1992 r., XVII Amr 24/92). Bezsprzeczne w niniejszej sprawie jest fakt, że wszelkie informacje i dokumenty, których doręczenia zażądał Prezes Urzędu, były niezbędne do merytorycznego rozstrzygnięcia, a co za tym idzie zakończenia sprawy.

Celem prowadzonego przez Prezesa Urzędu postępowania wyjaśniającego było ustalenie czy banki nie stosują opłat za wpłaty i wypłaty gotówkowe na rachunki własne klientów o charakterze oszczędnościowo-rozliczeniowym, pobierane przez bank niezależnie od ryczałtowej opłaty za prowadzenie rachunku. Tylko takie opłaty można bowiem uznać za tożsame, z opłatami których dotyczą wpisane do rejestru postanowienia wzorców umów.

Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów za niedozwolone uznał postanowienia, wymienione w sentencji postanowienia o wszczęciu postępowania wyjaśniającego. W uzasadnieniu rozstrzygnięcia Sąd wskazał m.in., iż pobieranie oddzielnej dodatkowej opłaty za wypłatę środków z konta lub spłatę gotówkową kredytu oprócz opłaty związanej z prowadzeniem przez bank rachunku bankowego powoduje, iż bank za te same czynności pobiera dwukrotnie opłatę lub też osiąga korzyści, które nie były przewidziane w umowie rachunku bankowego. Sąd stwierdził, że czynności wypłaty gotówki wchodzi w skład świadczeń w ramach umowy rachunku bankowego i z tego względu nie mogą być obciążone dodatkową opłatą. Wspomniane postanowienia, chociaż literalnie dotyczyły wypłat gotówkowych, jednakże uzasadnienie wyroku uprawnia do stwierdzenia, że tożsame z omawianymi postanowieniami mogłyby być również postanowienia przewidujące opłaty za wpłaty gotówkowe, jako inną postać gotówkowego transferu środków pieniężnych klienta banku, który opłaca już prowizję za prowadzenie rachunku bankowego a następnie powtórnie uiszcza opłatę za transfer swoich środków pieniężnych.

Natomiast celem wezwania Banku do przekazania informacji na temat faktu ewentualnego stosowania opłat za wpłaty i wypłaty gotówkowe w kasach Banku było przeanalizowanie przewidujących je postanowień wzorca umownego pod kątem tożsamości wspomnianych opłat z postanowieniami umownymi wpisanymi do rejestru postanowień wzorców umowy uznanych za niedozwolone. Tym samym, zamiarem Prezesa Urzędu nie było wezwanie Banku do samodzielnego zbadania czy stosuje opłaty uznane przez Sąd Okręgowy w Warszawie – Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów za niedozwolone, lecz jedynie wskazanie zawartych we wzorcu umownym opłat za wpłaty i wypłaty gotówkowe w kasach Banku.

Nie ulega również wątpliwości, że ustawodawca konstruując przepis art. 50 ust. 2 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów przewidujący możliwość wezwania przedsiębiorcy do przekazania określonych informacji i dokumentów, dokonał wyraźnego rozróżnienia pomiędzy informacją, a dokumentem. Stosownie do powyższego, Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów, ma prawo żądać nie tylko przedstawiania określonych dokumentów – jak np. odpis z Krajowego Rejestru Sądowego, czy stosowane przez przedsiębiorcę wzorce umowne, ale również określonych informacji. Prezes Urzędu może na przykład domagać się od przedsiębiorcy, aby ten wypełnił przesłany mu kwestionariusz, zawierający pytania dotyczące podstawowych danych i informacji obrazujących jego działalność, niezbędnych dla wykonywania swych ustawowych zadań, zarówno orzeczniczych, jak i pozaorzeczniczych (wyrok Sądu Antymonopolowego z dnia 28 czerwca 1995 r., sygn. akt XVII Amr 14/95). Tak więc, ustawodawca pozostawia Prezesowi Urzędu swobodę wyboru formy w jakiej żąda od przedsiębiorcy dostarczenia informacji. Nie jest

więc uzasadniony argument Banku przedstawiony w piśmie z dnia 21 grudnia 2007 roku, wskazujący, że informacje o wszystkich opłatach wskazanych przez UOKiK zostały przekazane w taryfie prowizji i opłat. Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów, w wyroku z dnia 3 kwietnia 2007 r. (sygn. Akt XVII AmA 5/05) stwierdził, iż poinformowaniem kogoś o czymś nie jest wskazanie miejsca, gdzie informacja ta się znajduje. Tym samym nie można uznać za poinformowanie kogoś o danej okoliczności przekazanie odpowiedzi negatywnej co do występowania tej okoliczności i jednocześnie przekazanie dokumentów, świadczących o tym iż dana okoliczność ma miejsce.

Bank Ochrony Środowiska S.A. został wezwany do przekazania informacji, czy stosuje opłaty za wpłaty i wypłaty gotówkowe w kasach Banku, oraz do przekazania stosowanych w relacjach z konsumentami wzorców umów dotyczących rachunków bankowych. Należy podkreślić, że wezwanie wystosowane przez Prezesa Urzędu zostało sformułowane w sposób jasny i zrozumiały. Zgodnie z orzecznictwem (wyrok Sądu Najwyższego z 7 kwietnia 2004 r., III SK 31/2004, OSNP 2005, Nr 4, poz. 60) obowiązek udzielania informacji jest możliwy do zrealizowania tylko wówczas, gdy skierowane do przedsiębiorcy żądanie określa wszystkie elementy, o których mowa w art. 45 ust. 2 [obecnie: art. 50 ust. 2] ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów. Pismo Prezesa Urzędu odpowiadało wszystkim wymogom określonym w art. 50 ust. 2 wspomnianej ustawy, a więc wskazany został zakres wymaganych informacji, cel żądania, termin do udzielenia informacji, a także pouczenie o sankcjach za nieudzielenie informacji lub za udzielenie informacji nieprawdziwych lub wprowadzających w błąd. Również w sposób jasny i zrozumiały Bank odniósł się do wezwania, oświadczając, iż nie pobiera opłat od wypłat gotówkowych z rachunków prowadzonych w Banku oraz od wpłat gotówkowych dokonywanych przez posiadacza rachunku w Banku, co więcej informując dodatkowo o opłacie za druga i kolejne wypłaty z rachunku oszczędnościowego, (którego charakter jest odmienny niż rachunek oszczędnościowo-rozliczeniowy, w stosunku do którego Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów uznał cytowane w postanowieniu o wszczęciu postępowania wyjaśniającego postanowienia za niedozwolone).

Analiza nadesłanych dokumentów pozwoliła jednak stwierdzić, iż oświadczenie Banku o niestosowaniu wspomnianych opłat od wpłat jest niezgodne z załączonymi dokumentami. Takie działanie Banku wypełnia więc hipotezę przepisu art. 106 ust. 2 pkt 2 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów, w którym mowa jest o udzieleniu nieprawdziwych bądź wprowadzających w błąd informacji.

Odnosząc się do uwagi Banku, wskazującej iż, zdaniem Banku „informacja o pobieraniu opłat niedozwolonych nie dotyczyła przyjmowania wpłat bilonu”, należy wskazać, że Bank, w piśmie z dnia 28 grudnia wyraźnie oświadczył, że „Bank nie pobiera opłat od wypłat gotówkowych z rachunków prowadzonych w Banku oraz od wpłat gotówkowych dokonywanych przez posiadacza rachunku w Banku.” Pojęcie „wpłata gotówkowa” obejmuje zarówno wpłatę gotówki w banknotach jak i w bilonie. Dlatego też, nie sposób uznać za słuszny argument, że informacja banku nie dotyczyła wpłat bilonu.

Nie zasługuje również na uwzględnienie przywoływany przez Bank argument o incydentalności zastosowania w praktyce postanowień wzorca umownego dotyczących wspomnianych opłat. Celem postępowania wyjaśniającego było uzyskanie materiału do analizy pod kątem ewentualnego stosowania postanowień umownych tożsamyh z wpisanymi do rejestru niedozwolonych postanowień wzorców umownych. Jest więc oczywistym, że przedmiotem analizy jest nie polityka przedsiębiorcy dotycząca korzystania z wynikających z postanowień wzorca uprawnień, lecz samo ukształtowanie wzorca. Co więcej wyjaśnienie Banku, nie wskazywało na obecność we wzorcu umownym postanowienia dotyczącego opłaty za wpłatę bilonu, lecz sugerowało, iż nie istnieją podstawy umożliwiające Bankowi stosowanie takiej opłaty.

Należy podkreślić, że kary pieniężne nakładane przez Prezesa Urzędu w związku z nieudzieleniem informacji mają, po pierwsze, charakter represyjny (nakładane są za naruszenie ustawowego obowiązku udzielania informacji na żądanie Prezesa Urzędu), po drugie prewencyjny (mają zapobiegać podobnym naruszeniom w przyszłości i zniechęcać do naruszania prawa), zaś zagrożenie nimi, czyli potencjalna możliwość nałożenia kary przez Prezesa Urzędu, nadaje im charakter dyscyplinujący. W interesie Prezesa Urzędu leży zapobieganie sytuacjom, w których przedsiębiorcy poprzez udzielanie nierzetelnych i wprowadzających w błąd informacji opóźniają lub uniemożliwiają realizację jego zadań ustawowych.

Zgodnie z art. 106 ust. 2 pkt 2 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów, Prezes Urzędu może nałożyć na przedsiębiorcę, w drodze decyzji, karę pieniężną w wysokości stanowiącej równowartość do 50.000.000 euro. Nałożenie kary na podstawie tego przepisu odbywa się w trybie uznania administracyjnego, co oznacza, że o ich wysokości decyduje w konkretnej sprawie Prezes Urzędu w oparciu m.in. o kryteria wskazane w art. 111 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów. Stosownie do tego uregulowania, przy ustalaniu wysokości kar pieniężnych, należy uwzględnić w szczególności okres, stopień oraz okoliczności obecnego i uprzedniego naruszenia przepisów ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów.

Ustalając wysokość kary dla Banku, Prezes Urzędu wziął przede wszystkim pod uwagę stopień jego zawinienia. Pomimo wezwania do udzielenia informacji sformułowanego w sposób jasny i zrozumiały, Bank Ochrony Środowiska S.A. udzielił informacji sprzecznych ze stanem faktycznym wynikającym z załączonych dokumentów. Ponieważ w wyniku analizy wzorca umownego, Prezes Urzędu ustalił, iż opłata zawarta w taryfie opłat i prowizji, o której Bank nie poinformował, mimo stosownego wezwania, nie jest tożsama z opłatami, których umieszczenie we wzorcu umownym zostało uznane przez Sąd Okręgowy w Warszawie – Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów za niedozwolone, należy uznać, iż Bank nie działał w celu zatajenia przed Prezesem Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów faktu stosowania postanowienia wzorca umowy uznanego za niedozwolone. Należy jednak wziąć pod uwagę fakt, że – stosownie do art. 106 ust. 2 pkt 2 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów, kara za udzielenie informacji nieprawdziwych bądź wprowadzających w błąd może zostać nałożona pomimo faktu działania nieumyślnego przedsiębiorcy. W ocenie Prezesa Urzędu, udzielenie przez Bank informacji wprowadzających w błąd wynikało z braku rzetelnej analizy wzorca, przed udzieleniem odpowiedzi na wezwanie Prezesa Urzędu do przekazania stosownych informacji. Tym samym, charakter nałożonej na Bank kary pieniężnej, jest przede wszystkim dyscyplinujący i prewencyjny. W postępowaniu wyjaśniającym istotne jest bowiem rzetelne i precyzyjne udzielanie żądanych przez Prezesa Urzędu informacji. Wskazanie przez Bank wszystkich opłat za wpłaty i wypłaty gotówkowe przyspieszyłoby i usprawniło prowadzone przez Prezesa Urzędu postępowanie. Ponadto, należy podkreślić, że banki są przedsiębiorcami, których działalność ma wysoce profesjonalny charakter i wymaga dochowywania najwyższej staranności. Tym samym rzetelne udzielenie informacji o mało skomplikowanym charakterze – fakcie stosowania bądź niestosowania określonych opłat, nie powinna stanowić dla profesjonalnego podmiotu istotnej trudności. Co więcej, należy położyć nacisk, na charakter dyscyplinujący kary, gdyż dopuszczenie do nierzetelnego udzielania informacji stosunkowo łatwych do zweryfikowania poprzez analizę dokumentów, może w przyszłości skutkować brakiem rzetelności w udzielaniu informacji o wysokim stopniu złożoności i skutkować istotnym utrudnieniem wykonywania przez Prezesa Urzędu ustawowych kompetencji.

Ustalając wymiar kary Prezes Urzędu wziął również pod uwagę fakt, że jest to pierwsze naruszenie przepisów przedmiotowej ustawy dotyczących udzielania informacji na żądanie Prezesa Urzędu przez Bank Ochrony Środowiska S.A.

W związku z powyższym, Prezes Urzędu nałożył na Bank karę pieniężną w wysokości 40 000,00 złotych, co stanowi równowartość 11 166,95 euro. Wartość euro została przeliczona na złote według kursu średniego walut obcych ogłoszonego przez Narodowy Bank Polski w dniu 31 grudnia 2007 r., zgodnie z którym kurs euro wynosił 3,5820 zł. Stosownie bowiem do art. 5 ustawy z dnia 16 lutego 2007 r. o ochronie konkurencji i konsumentów, wartość euro, o której mowa w przepisach ustawy, podlega przeliczeniu na złote według kursu średniego walut obcych ogłoszonego przez NBP w ostatnim dniu roku kalendarzowego poprzedzającego rok zgłoszenia zamiaru koncentracji lub nałożenia kary.

W ocenie Prezesa Urzędu, wymierzona kara pieniężna jest adekwatna do stopnia zawinienia, zaś jej fakt jej nałożenia jest dla Banku i innych przedsiębiorców sygnałem, że Prezes Urzędu będzie egzekwował obowiązek rzetelnego przekazywania informacji oraz skutecznie zapobiegnie podobnym naruszeniom ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów w przyszłości. Nałożona kara spełnia więc przede wszystkim funkcję dyscyplinującą oraz prewencyjną, zniechęcając do naruszania prawa również przez innych przedsiębiorców.

Z uwagi na powyższe orzeczono jak w sentencji.

Zgodnie z art. 112 ust. 3 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów, karę pieniężną należy uiścić w terminie 14 dni od dnia uprawomocnienia się niniejszej decyzji na rachunek bankowy Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów w Warszawie: NBP O/O Warszawa 51 1010 10100078 7822 31000 000.

Stosownie do art. 81 ust. 1 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów w związku z art. 479²⁸ § 2 k.p.c. – od niniejszej decyzji służy odwołanie do Sądu Okręgowego w Warszawie – Sądu Ochrony Konkurencji i Konsumentów, w terminie dwutygodniowym od dnia jej doręczenia za pośrednictwem Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów.

Otrzymuje:

1. **Bank Ochrony Środowiska S.A.**

Al. Jana Pawła II 12

00-950 Warszawa

2. a/a